

vyšle silničáře a elektrikáře do hor, bohužel to nebude zítra. Škody napáchané vichřicí a náledím jsou tak rozsáhlé, že jejich likvidace může trvat i několik týdnů. Teprve pak se dostanou k ostatkům Darwina a Niki.

Lolly tedy zůstane nějakou dobu bez automobilu, ale to je momentálně její poslední starost... Z blaženého podřimování ji probralo lehounké zaklepání a hned nato někdo zkoušel otevřít. Naštěstí nezapomněla zamknout.

„Moment,“ zavolala. Sbírala energii, aby se vynořila z dosud teplé lázně.

„Nehýbej se,“ ozval se známý hluboký hlas. Klika znovu zarachotila, zámek cvakl a dveře se otevřely. Lolly popadla mokrou žínku a v posledním okamžiku si alespoň částečně přikryla ňadra. Gabriel vklouzl dovnitř, zavřel dveře... a otočil klíčem.

„Právě jsi dokázal, že zámek je k ničemu,“ uchechtla se. Asi měla být šokovaná, ostýchavější. Ale nebyla.

Ukázal kancelářskou sponku. „V tomhle domě jsem vyrůstal. Všechny zámky jen varují, že pokoj je obsazený, jinak jsou vážně k ničemu.“

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“

„Mám odejít?“ zeptal se s úsměvem.

Věděla, že kdyby řekla ano, odešel by. „Ne.“

Zhasl ostré stropní světlo a koupelna se ponořila do pološera, jen zlatavé plamínky svíce se vesele třepotaly. Rozepnul si košili, vysoukal se z džínů a za chvíli ležely svršky na úhledné hromádce na zemi. „Rodiče...?“ podívala se na něho Lolly tázavě. Bože, ten mužský je ale pokušitel...

„Spí,“ odpověděl a vstoupil za ní do vany. „Včerejší noc toho asi moc nenaspali.“

„Ty taky ne,“ podotkla a posunula se, aby měl dost místa. Sedal si pomalu, protože voda stoupla až k okraji vany

a při neopatrném pohybu by vyšplíchlá. „Jak to, že nejsi ospalý?“ nechápala.

„Ze stejného důvodu, proč ty jsi ve vaně a ne v teplé posteli.“

Mysl měla roztěkanou a na spánek ani nepomyslela. Kdo ví, co přinese zítřek. Svět se jí nějak převrátil vzhůru nohama.

Gabriel se jí zadíval do očí. Nejraději by k němu vztáhla ruku a pohládila ho. Neudělala to. „Proč jsi přišel?“ Důvod byl očividný, ale nešlo jen o sex.

Pohládl ji po pohmožděné tváři. „Rád bych tě požádal o laskavost.“

Uvažovala, jakou laskavost má na mysli. Jsou nazí, takže asi...

„Nevracej se ještě do Portlandu.“

Přestože ji o to žádal už odpoledne cestou z hor, zůstala překvapená. Návrat do reality byl příliš prudký. Líbí se jí tenhle dům, rodina, ale nepatří mezi ně. „Proč ne?“

„Zůstaň u nás na Vánoce.“ Zarazil se a zhluboka se nadechl. „Uvidíme, kam to směřuje.“

Všechno se v ní rozechvělo a mysl se roztančila.

„Uvidíme, kam *my* směřujeme,“ upřesnil Gabriel, ačkoli zbytečně. Naklonil se, sundal jí z ňader žínku a odhodil ji. Políbili se. Ani si nevšimla, že přes okraj vyšplouchla na zem voda.

„A přestaň mluvit o domě v Portlandu, aspoň do té doby, než párkrát navštívíš Severní Karolínu. Je tam mnohem tepleji.“

„A žiješ tam *ty*,“ doplnila.

Souhlasně mručel a posouval se blíž.

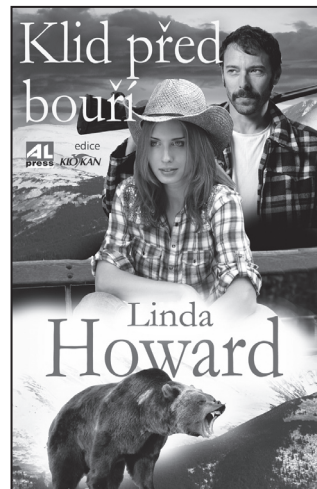
Cítila, jak se starosti a strach konečně rozplývají v teplé voňavé lázni. „Posoudím-li všechny okolnosti, myslím, že mi to nedá velkou práci.“

Znovu přitiskl rty k jejím. Pak se na ni podíval a špičkou nosu se dotkl jejího. „Můžu?“

„Ano.“ Ovinula mu paže kolem krku. Pronikl do ní a na podlahu vyšplouchla další vlna. „Ano, můžeš,“ přikývla s přimhouřenými víčky.

LINDA HOWARD

KLID PŘED BOUŘÍ



Válečný veterán Dare se v Montaně začne živit jako průvodce divočinou. Stejnou živnost má i Angie, jeho krok jí bere zákazník. Při jedné výpravě po stopě nebezpečného medvěda někdo chladnokrevně zabije jejího klienta a Angie se dá na útěk. Dare právě táboří poblíž, přispěchá jí na pomoc – a oba společně čelí jak rozrušené šelmě, tak nevyzpytatelnému vrahovi.

Rozsah 304 stran, cena 269 Kč

Dare Callahan stál na prázdném parkovišti a díval se za modrým fordem, v němž se Angie Powellová hnala po silnici, jako by prechala před samotným Satanem. „Krucinál!“ zaklel se zatátými pěstmi. Právě teď měl sto chutí na pořádnou rvačku někde v hospodě, jenže nejbližší se nacházela šedesát kilometrů odtud a touhle dobou by tam stejně těžko našel někoho, s kým by se mohl porvat. Doma měl ve stodole boxovací pytel, ale potřeboval se někde vybít hned, ne až za hodinu. Takže smůla, leda by si polámal kosti bušením do zdi holýma rukama.

Takhle na něj působila pokaždé. Deset vteřin v její blízkosti a byl připravený k boji. Proč je tak zarputilá, nepřátelská a umanutá? Doháněla ho k zuřivosti, připadal si vedle ní jako hlupák. Jen ať si jde. Bude dobře, až zmizí.

Jenomže i když se na něj obvykle dívala jako na teplý kravinec, do kterého právě šlápla, probouzela v něm neodolatelnou chuť jí to pořádně udělat. Od prvního dne, kdy ji viděl. Dokonce ji pozval na rande – dvakrát – a pokaždé mu dala naprosto jasně najevo, že nemá sebemenší zájem. Jenže vysvětlujte to hormonům. Dokázal vidět jen ten její pěkný kulatý zadek a tmavé dlouhé vlasy a jeho zatracené mužství se okamžitě aktivovalo a hlásilo se do akce.

Až odsud Angie odejde, výrazně mu tím zjednoduší život. Vždyť to ani není kdovíjaká krasavice. Tmavé vlasy, tmavé oči, ostře řezané rysy, které poukazovaly na indiánské předky, ale nic zvláštního. Hezká ano, jenže to bylo všechno. Až na ten zadek. Ten byl prostě neodolatelny a uhrančivý.

Třeba teď konečně přestane mít vlhké sny o tom, že ji jednou dostane. A možná si konečně najde nějakou jinou, která bude na rozdíl od Angie stát o jeho společnost. Rozhodně kvůli ní nebrečel do piva, v životě už párkrát košem dostal a občas to zabořilo, ale nikdy se kvůli tomu nelitoval. Přesto mu její přítomnost z neznámého důvodu bránila hledat nějakou jinou. Po druhém odmítnutí ji už na rande pozvat nezkoušel, znal ale svou soupeřivou povahu dost na to, aby si uvědomoval, že část jeho já – například penis – zůstává zaměřená na ni a odmítá se vzdát.

Až odsud Angie zmizí, bude to pro něj přínosné i z pracovního hlediska, jeho klientela se tím ještě víc rozroste. Možná bude dokonce muset začít zájemce odmítat...

Vtom ho něco napadlo, připomínalo to blesk z čistého nebe. Naprosto geniální řešení, a přece tak nestandardní, že

se tu myšlenku automaticky pokusil zapudit. Nepřístupila by na to ani za nic... Nebo ano? Ne. Možná.

Možná?

Zatraceně! Mohlo by to vyjít.

Ohlédl se k oknům Harlanovy realitní kanceláře, pak na silnici, kde z modrého fordu zbývala jen malá tečka v dálce.

„Sakra, proč to nezkusit?“ zabručel sám pro sebe. Přešel parkoviště a vyběhl po schodech nahoru. Harlan ho musel slyšet, protože schody pod jeho kroky hlasitě duněly. Když vešel, Harlan upíral s tázavým výrazem oči na dveře.

„Dare,“ konstatoval trochu překvapeně. „Myslel jsem, že se vrací Angie. Nedáš si se mnou kafe?“

„Díky,“ odpověděl. Kafe ze zásady neodmítal. Člověk nikdy neví, kdy se dostane k dalšímu. Došel ke kávovaru a nalil jeden hrnek sobě, druhý Harlanovi. „Mléko, cukr?“

„Černou a sladkou.“

„Kolik lžiček?“

„Dvě.“

Nasypal do hrnku dvě lžičky, zamíchal a podal šálek Harlanovi. Posadil se do jednoho ze čtyř křesel pro klienty, jimiž byla kancelář vybavena. „Angie mi říkala, že prodává dům,“ nadhodil nakonec, protože usoudil, že kávový rituál zastal úlohu společenských formalit. „Kolik za něj chce?“

Angie svírala volant a sledovala silnici před sebou. Oči jí pářily, ale pláči se bránila. Stejně ji na brek nikdy moc neužilo. Vlastně se pořádně zhroutila jen jednou, když se znemožnila na vlastní svatbě. Nebýt toho záchvatu, nemusela by se později tolik stydět. Od té doby si byla jistá, že pláč není jen ztráta času, ale i cesta do pekel.

Natožpak brečet kvůli Callahanovi. Nemá proč. Nemají nic společného kromě toho, že si navzájem konkurují ve stejné branži. Necítila k němu žádné pouto. Jestli jí bylo něco líto, tak že musí prodat dům. Vyrůstala v něm. Otec to v západní Montaně miloval, měl rád zdejší lidi i svou práci. Má tu hrob. Odejít odsud bylo jako opustit ho.

Ale tak to není. Přestěhuje se, nemá na vybranou. V duchu si však přísahala, že sem minimálně jednou do roka přijede a postará se o otcův hrob, přinese mu květiny a popovídá si s ním, jako by ji slyšel. Když někdo zemře, láska neskončí. Bude ho ctít do konce života. Byl to dobrý člověk a vychoval ji sám, protože matka od nich odešla s nějakým slizkým chlapem, když byly Angie necelé dva roky.

Otec jí stačil. Netušila, kde matka je nebo jestli vůbec ještě žije, a popravdě jí to bylo jedno. Nikdy nezadala do vyhledávače na internetu matčino jméno a rozhodně se nenamáhalo najímat soukromého detektiva. Otec ji vychoval, podporoval ji a miloval a po fiasku se svatbou ji zahrnul pochopením a útechou. Neměla mu to jak jinak oplatit, než že bude ctít jeho památku, proto byla rozhodnutá, že dokud toho bude fyzicky schopná, bude pečovat o jeho hrob.

„K tomu mi dopomáhej Bůh,“ řekla nahlas a cítila se trochu lépe, protože takhle jí to připadalo o něco závaznější, jako by podepsala smlouvu. Nepřesekne všechna pouta. Bude žít jinde a nakonec se tam začne cítit doma podobně jako po čase v bytě v Billingsu. Přizpůsobit se neznamená zapomenout.

Myšlenky na otce jí připomněly, že by se raději měla zaměřit na klienty, kteří mají pozítí přijet. Chad Krugman, jeden z nich, s ní na výpravě už jednou byl, přesto si na něj téměř nevzpomínala. Nebylo na něm nic pozoruhodného, co by člověku uvízlo v paměti. Naštěstí měla jeho fotografii s jelenem, kterého skolil jeho obchodní partner,

jehož tehdy přivezl s sebou. Jinak by si vůbec nevybavila, jak vypadá. Patřil k lidem, za jakými se nikdo dvakrát neohlédne: menší, ale ne tak malý, aby to člověku uvízlo v paměti, s řídnoucími vlasy a mírně povoleným břichem. Ani ošklivý, ani hezký. Prostě... tak trochu neviditelný.

Dokonce i když si prohlédla snímek, dělalo jí potíže zapamatovat si jeho tvář. Zato jednu věc si uchovala v paměti jasně, a sice že nejde o zkušeného zálesáka ani excelentního střelce. Když si její služby objednal Ioni, získala během výpravy dojem, že ho lov nijak zvlášť nebaví a raději by byl někde úplně jinde, a tak nechápala, proč letos znovu přijede. Vlastně jí to bylo lhostejné, hlavně že dorazí. Peníze se budou hodit. Lovecká sezona brzy skončí, a pokud nějaký profesionální fotograf nezatouží po snímcích zasněžených hor do časopisu, bude v zimě bez práce.

Třeba se Harlanovi přece jen podaří rychle sehnat kupce. Měla by si začít hledat nové bydlení, a to co nejdřív. První a nejtěžší krok už udělala, teď musí dát věci do pohybu. To byla ta její racionální povaha. Jakmile se rozhodla, co bude dál, okamžitě jednala.

Nejdřív se ale musí postarat o zakázku a připravit se na výpravu. Poslala Chadu Krugmanovi mail s prosbou o bližší specifikaci Mitchella Davise, klienta, kterého měl s sebou přivést. Jestli už někdy lovil, jaké má zkušenosti, co přesně si představuje, jaké potřebuje povolení a podobně. Pan Davis byl očividně zkušenější než Chad, protože se rozhodl skolit baribala.

Ta zpráva Angie vůbec nenadchla, medvěd obvykle nebýval cílem jejích výprav. Naopak se během lovu snažila medvědům vyhnout, trochu se jich totiž bála. Dobrá, víc než jen trochu, ale snažila se nedávat najevo, jak ji zneklidňují, protože o nejistého průvodce nikdo nestojí. Důvěřovala svým schopnostem vystopovat medvěda, to však

nebyla útěcha, protože žádného najít *nechtěla* – vůbec žádného, hnědého, černého, velkého ani malého. To se Krugmanův klient nemůže spokojit s losem? U losa nehrozí, že by je začal honit po lese a nakonec sežral. Zato medvědi jsou nebezpečné a zatraceně silné šelmy.

Pokoušela se zapomenout na strach a raději přemýšlela o tom, jak by svým zákazníkům zajistila bezpečí. Při výpravách vždycky dodržovala všechna bezpečnostní pravidla týkající se jídla a odpadků, nosila s sebou dvě velké plechovky s pepřovým sprejem proti medvědům a ujistila se, že všichni členové výpravy se chovají obdobně. Nezapomínala, že pepřový sprej působí na medvědy zhruba stejně jako na lidi, a tak se někdy může stát, že posprejovaný se pustí do toho, kdo drží sprej v ruce. Sice neměla v úmyslu střílet, přesto si sehnala dostatečně silnou municí, aby to mohla udělat, kdyby došlo na nejhorší.

Už zajistila, aby v pronajatém tábořišti měli základní vybavení, ale pořád toho zbývalo hodně zařídit. Tábořiště bylo poměrně jednoduché, jen pár stanů, nafukovacích matrací a přenosná toaleta. Zbytek věcí budou muset přinést s sebou. Jídlo a vodu pro tři a dost krmení pro koně. Krugman s Davisem si přivezou svoje zbraně a střelivo, takže tohle má vyřešené, ale týden v horách člověk nesmí podceňovat. Pokusí se umožnit klientovi vystřelit na medvěda, ale především je musí dostat zpátky živé.

Zhruba sto deset kilometrů západně a šest kilometrů severně od tábořiště, které Angie pronajala, se šoural obrovský baribal. Zastavil se, otočil hlavu za dráždivým pachem, který k němu zavanul, bezchybně odhadl jeho původ a místo. Spokojeně se začal prodírat mezi stromy a podrostem až na mýtinu. Na kraji zůstal stát a sledoval výjev před sebou. Nebyl

hladový, ráno se pořádně nažral, skolil totiž starého losa. Na svahu před ním probudilo jeho zájem nic netušící stádo ovcí, zejména napůl odrostlé jehně, které si ustlalo v trávě, zatímco matka se šla pást o kus dál.

Potravní konkurence nebyla tak velká jako dřív. Samice už vesměs zalezly do svých doupat a starší medvědi, kteří měli nejlepší za sebou, se v poslední době také moc neukazovali, protože se blížila zima. Prozatím zůstávalo počasí relativně mírné a medvěd tedy dával přednost lovu před hledáním doupěte, v němž přezimuje. V posledních několika dnech se dostal na území dvou medvědů, dva dny předtím se porval se skořicově zbarveným samcem, který soubor nepřežil.

Baribal byl tři roky starý, velký a statný, vážil přes dvě stě padesát kilogramů. V létě se poprvé spářil a také zabíjel svého prvního člověka. Snadná kořist, neuměla utíkat tak rychle jako ovce nebo kozy, neměla drápy ani tešáky, aby se mohla bránit. Maso bylo bez srsti a sladší než ostatní. Ten muž byl náhodný turista, nikdo si ho ani nevšiml a nikomu nescházel, což medvěd nemohl tušit. Ale i kdyby, stejně by mu to bylo jedno. Zvířecí instinkt mu vyslal jasnou zprávu – snadná kořist. Pokud by na ni ještě někdy narazil, rozhodně by se nenechal dvakrát pobízet.

Neměl smysl pro humor, ale zabíjet ho bavilo. Jakmile spatřil nebo ucítil kořist, šel po ní. Poháněl ho náhlý příval energie, vidina horké chuti čerstvého masa a krve, zkáza, dokonce i strach, jehož vůni cítil, když skolil svou oběť. Příroda ho k tomu dobře vybavila dravostí, prohnaností, neobvyklou velikostí, silou i rychlostí.

Pozoroval ovce. Stádo stálo po větru a studený horský vítr k němu nesl ostrý a jasný pach, který v něm rozdmýchal touhu zabíjet. Pomalu se proplétal mezi stromy, kdykoli některá z ovcí zvedla hlavu a rozhlédla se, zůstal bez

hnutí, dokud se znovu nezačala pást. Velký beran se otočil a zadíval se přímo tam, kde medvěd číhal. Baribal už nezjistil, jestli si ho beran všiml, protože nečekal. Instinkt zabít mu velel, že je čas zaútočit. Vyřítit se z podrostu se vši vervou, svaly napjaté, drápy se mu zarývaly do země.

Stádo se okamžitě rozprchlo. Jehně bečící strachy se zvedlo a rozběhlo se k matce. Medvěd jen máchl prackou po jeho zadních nohách. Vytryskla krev. Jehně nebylo novorozeně, hbitě skočilo vpřed a dostalo se z predátorova dosahu. Po dalších třiceti metrech baribal pochopil, že o kořist přišel. Ovce se rozutekly po svahu do míst s nejkaamenitějším terénem.

Medvěd zuřil, vybíjel si vražedný vztek na okolní vegetaci, vytrhával celé trsy, lámal keře, posílal ze svahu kameny velké jako jeho hlava. Nakonec se unavil a zastavil se. Začichal a zamručel. Ovce zmizely. Nezaznamenal zajímavý pach. Dobře hodinu hrabal v porostu, hledal ořechy nebo hmyz, ale s blížící se zimou toho venku moc nezůstalo. Po nějaké době zvedl hlavu a znovu začichal. Po výbuchu vzteku měl žízeň a tentokrát smysly vyladil na pach čerstvé vody. Ten vzápětí ucítil a spolu s ním něco ještě zajímavějšího. Otočil se správným směrem a s jasným cílem se pustil po svahu dolů.

Turista se jmenoval Daniel Warnicki. Bylo mu dvacet tři, na jaře dostudoval Kalifornskou univerzitu v Berkeley, zatím ale nenašel uspokojivé zaměstnání. Ve dne dělal námezdni práce, po večerech pracoval jako číšník v oblíbeném baru. Stálo za zmínku, že se výše spropitného blížila tomu, co si vydělal přes den. Někdy měl dlouhé směny, ale byl mladý a peníze navíc znamenaly, že si mohl občas dovolit podobnou výpravu.

Zastavil se v zatáčce úzké stezky, opřel se o silnou těžkou hůl a rozhlédl se po nádherné krajině, která se před ním otevírala. Spatřil překrásné údolí s klikatícím se potokem s písčítými břehy a bílou pěnou, jak voda stříkala přes balvany, svažující se zelenou stráň, která ztratila podzimní barvu, ale získala novou, výraznější perspektivu, když se teď všechny křivky jasně rýsovaly. Nad tím vším se k průzračně jasné modré obloze tyčily majestátní rozeklané vrcholky hor.

Zhluboka dýchal. Být tady venku mu připadalo opojné. Vzduch byl tak čistý, jako ve městě nikdy, výhled nádherný a ticho tak hluboké, že slyšel vlastní dech. Miloval ten pocit zůstat ztracený uprostřed lesů, sám, široko daleko jediný člověk. Pryč od výfukových plynů, vyzvánění mobilních telefonů, textových zpráv, neustálého shonu lidí a strojů. Jen on, hory a obloha.

Tohle ho bavilo. Jeho představa zábavy se ne vždy shodovala s představami přátel – nebo jeho dívky –, ale pro něj tohle představovalo dokonalost. Zatímco pro ostatní znamenalo táboření spoustu alkoholu, nafukovací matrace a McDonald's v dosahu, jeho lákal přírodní způsob. Občas vyrazil i s kamarády, ale v přírodě chtěl mít jasnou hlavu. Rád spal v obyčejném spacím pytli. Možná to bylo hloupé, ale připadal si, že se aspoň trochu blíží osadníkům, kteří se před sto padesáti lety museli spokojit s pouhou dekou na přikrytí.

K jídlu si vystačil se směsí ořechů a sušeného ovoce a čistou vodou. O to víc si pak doma vážil měkké matrace v posteli a teplé večere.

Přítelkyni Heather někdy trochu rozčilovalo, když odjel na dva nebo tři dny do přírody, ale společnost mu nenabídla. Jednou jí to stačilo. A popravdě i jemu. Heather neuměla ocenit ticho. Mluvila, mluvila a mluvila, což odhánělo lesní zvěř, navíc si vesměs jenom stěžovala. Buďto byl výšlap moc náročný, nebo jí bylo moc zima, pak zase

moc horko, anebo měla žízeň, hlad, bolely ji nohy, štípali komáři. Heather zkrátka nebyla přírodní typ. Chodili spolu osm měsíců, a i když ji miloval, nebyl si jistý, jestli se skutečně ožení se ženou, které připadají nehty a boty důležitější než... tohle.

Když o tom tak přemýšlel, napadlo ho, že ona možná má podobné pochybnosti o něm. Proč by si měla vzít člověka, který se vyžívá v něčem, co sama nesnáší? Nadhodil si batoh a s myšlenkami na Heather pokračoval v cestě. Možná není dokonalá, ale má i své světlé stránky. Vadí jí, že se několi-krát do roka sbalí a odjede, ale nikdy se mu v tom nesnažila zabránit. Neplakala, nevyváděla, neprohlašovala, že ji nemiluje, když chce něco dělat bez ní. Naopak mu koupila přenosnou GPS a plechovku pepřového spreje proti medvědům.

Ani jedno nepotřeboval, ale aby byla spokojená, obojí si vzal s sebou. GPS byla Dannymu v podstatě k ničemu, protože se nikdy v životě neztratil. Jako by měl v hlavě zabudovaný kompas. Vždycky věděl, kde je a jak se dostane do cíle. A pokud šlo o sprej proti medvědům, byla to jen zátěž navíc. Pochyboval, že by ho někdy využil. Ve všech příručkách o medvědech psali, že se lidem snaží vyhýbat stejně jako lidé jim. Přesto měl sprej pro jistotu ve snadno dostupné kapse – kvůli Heather. Vzal ho s sebou. Kdyby se náhodou zeptala, jestli ho má, nedokázal by jí s čistým svědomím lhát do očí.

Znovu se zastavil a obdivoval další nádherný výhled, který se mu otevíral mezi modříný. Vytáhl digitální fotoaparát. Fotografování byl jeden z jeho velkých koníčků, už si z hor přinesl hezkou řádku krásných snímků. Nebyly sice tak dokonalé, aby je mohl prodávat, ale jemu stačily. Když se na ně později díval, zpětně si vybavoval samotu a vnitřní klid, jež cítil.

Není divu, že nemůže najít zaměstnání, které by mu vyhovovalo. Měl se narodit před dvěma sty lety a být horalem.

Usmál se, udělal pár fotek, zkontroloval, jak se povedly, a vrátil fotoaparát do kapsy.

Za zády zaslechl zašustění. Otočil se. Vzápětí se mu málem zastavilo srdce. Chvilí mu bylo na omdlení, jako by mu všechna krev z hlavy stekla do žaludku. Mozek se snažil zpracovat, co vidí, protože to bylo naprosto absurdní. Medvěd baribal, ani ne třicet metrů od něj. Blížil se přímo k němu. *Obrovský* medvěd. Věděl, že tu medvědi žijí, ale nikdy žádného nezahlédl ani z dálky.

Chvilí jen stál a mžikal, jako by ho šálil zrak. Možná že když bude mrkat dost rychle, medvěd zmizí. Jenže to se nestalo. Ne, pořád tam je a blíží se. Danny zůstal několik vzácných vteřin jako ochromený a upíral oči na obrovské tlapy šelmy. Snažil se rozpomenout na rady při setkání s medvědem.

Nedívat se mu do očí.

Pomalů couvat.

Mluvit tichým klidným hlasem.

Vážně? Mluvit na něj? Jako kdyby rozuměl?

„Hodný medvěd.“ Hlas se mu trochu třásl, přesto se snažil, aby to znělo co nejkonejšivěji, a pomalu přitom couval. Neodvažoval se ohlédnout, kam šlape. Bože, prosím, hlavně teď nesmím upadnout. „Hezký, velký medvěd.“ V ústech měl takové sucho, že nemohl polknout, a tvořit slova bylo nesmírně obtížné. „Kde ses tu, kruci, vzal?“

Proboha, je tak obrovský! Danny pomalu spustil ruku dolů a dával si přitom záležet, aby nedělal nečekané nebo prudké pohyby, které by šelmu vyplašily. Nahmatal plechovku s pepřovým sprejem. Napadlo ho, jestli jím medvěda naopak nerozruší. Skutečně to může fungovat? Kapsa byla zapnutá, aby plechovka nevypadla. Začal zápolit s knoflíkem.

Medvědi se mají mít před lidmi na pozoru. Zatím vždycky slychal, že takové zvíře by mělo pelášit pryč od něj, ne se

k němu vytrvale blížit. Ničím medvěda nevyprovokoval, tak jak to že neodchází?

Bylo tomu právě naopak. Každý jeho krok vpřed znamenal minimálně Dannyho dva vzad, aby mezi nimi udržoval stejnou vzdálenost. Instinkty v něm řvaly, aby se dal na útěk, ale bojoval s nimi. Věděl, že tohle je pravidlo číslo jedna: neutíkat. Člověk nemá šanci utéct medvědovi, útěk navíc automaticky vyvolá pronásledování.

Voda. To je ono. Medvěd míří k potoku a on mu stojí v cestě. Nejlepší bude opustit stezku šikmo, nechat medvěda projít a pak se pokusit dostat od něho co nejdál.

Zarískoval a krátce se ohlédl, protože sejít z cesty znamenalo postupovat mnohem náročnějším terénem. Posunul se doprava a nahoru. Nalevo byla půda schůdnější, napravo se zvedal skalnatý sráz s velkými balvany, za kterými by se mohl ukrýt. To mu připadalo nejvhodnější. Jen kdyby se k nim dostal, aniž by vyprovokoval útok té bestie.

Opíral se o hůl, aby neupadl. Napadlo ho, jestli by mu proti medvědovi k něčemu byla. Kolik ta stvůra váží? Dvě stě, možná dvě stě padesát kilo? Medvěd by ji přelomil jediným máchnutím obrovité tlapy.

Konečně se mu podařilo rozepnout kapsu kalhot – musel myslet na tolik věcí najednou – a vytáhnout sprej. Plechovka se v ruce zdála děsivě malá. Potřeboval by mnohem větší dávku, nějakou velkou nádobu... Několik velkých. Kdyby se ta obluda rozhodla zaútočit, spíš by mu pomohla puška. Neměl lov v lásce a zbraň nikdy nenosil. Chodil sem, aby se dostal přírodě blíž, aby si vychutnal samotu a krásu hor.

Právě v tu chvíli ho samota tolik nevzrušovala a krásu taky neviděl, protože nedokázal vnímat nic kromě zplihlé srsti, zubů, drápů a smrtonosně tmavých očí. Vzpomněl si na Heather. Nejspíš měla pravdu, když ho nabádala, aby

se držel poblíž civilizace. Litoval, že nezůstal doma. Jestli se z toho dostane, možná s výpravami do divočiny úplně skončí. Nebo si aspoň pořídí mnohem větší plechovku s pepřovým sprejem.

Na prudkém svahu klopýtl, ale narovnal se a zachytil keře.

Medvěd opustil stezku a šel rovnou za ním.

Proboha. Takže žádná voda, chce jeho.

Ale tak se přece medvědi nemají chovat! Nepřilákal zvíře pachem jídla, nešlo o samici bránící mláďata, medvěd se nezdál nemocný ani zraněný. Za normálních okolností by na člověka útočit neměl. Grizzly, to je něco jiného, ti jsou agresivnější, ale baribal má být *krotký*.

Možná je jen zvědavý. Dannymu to bylo jedno, chtěl jen, aby se ta nestvůra nepřibližovala. „Jdi pryč,“ pokusil se říct autoritativně, ale vyznělo to jako hlas malého děcka.

Medvěd sklonil hlavu a zakýval jí ze strany na stranu. Ze chřtánu se vydralo zamručení. Danny neobratně odjistil bezpečnostní pojistku na spreji a napřáhl ruku. Vítr... Kterým směrem vlastně vane? Nechtěl schytat dávku pepřového spreje rovnou do obličeje. Zleva. Cítil vítr na levé tváři, takže by měl sprej na medvěda vypustit z levé strany. Jak je asi daleko? V instrukcích na plechovce stálo, že dosah činí deset metrů, nebo tak nějak. Takže ještě ne. Medvěd není dost blízko.

To ho má nechat přijít *blíž*?

V tu chvíli medvěd zaútočil. Zařval a tlapami se odrazil od země.

Seběhlo se to tak rychle, že Danny téměř nestihl zareagovat. Začal stříkat sprej, ale medvěd se blížil i skrze žlutý mrak. Vzápětí Dannymu podjela noha. Upadl na záda, stržený vahou batohu, a zůstal bezmocně ležet jako želva na krunýři. Najednou na něm přistál medvěd. Bylo to jako lavina z masa, chlupů a drápů. Prudký náraz. Ohlušující řev, horký a odporný zápach, mastná a zplihlá srst. Zahlédl

ještě dvě tmavé smrtící oči a v nich cosi zlého a znepokojivě inteligentního.

V plechovce zbývala trocha spreje. Dannymu se podařilo zmáčknot rozprašovač a zasáhnout medvěda, ale byl tak blízko, že stejnou dávku schytl i on. Rozkašlal se, svět se mu rozmazal před očima. Slepě máchal holí a snažil se ji dostat mezi sebe a zvíře, jako by mohl zadržet ty stovky kilogramů něčím, co v porovnání s medvědem připomínalo párátko.

Baribal zafrkal a zatřásl hlavou. Danny se pokusil odplazit, ale v tu chvíli se vymrštila obrovská tlapa, zasáhla ho do hlavy a servalo kůži i s vlasy a částí obličeje. Zaslechl výkřik utrpení, hlasitý a zoufalý, ale jakoby odněkud z dálky. Necítil bolest, takže ten hlas nejspíš nepatřil jemu. Možná je nablízku někdo, kdo by mu mohl pomoci, kdo by...

Medvěd se mu zahryzl do hlavy.

Na kratičký okamžik k němu znovu dolehl křik, mísící se s hrubým a hlasitým medvědí chřaptěním. Pak už nebylo nic.

Následujícího dne vstala Angie za úsvitu a pustila se do práce. Den před odchodem na výpravu byl vždycky nejnáročnější. Otec postavil pro zákazníky tři malé sruby, do kterých se vešlo jedno lůžko a koupelna, na přenocování to stačilo. Dnes musí dva uklidit a povelknout postele, donést čisté ručníky a podobně. Dokud otec ještě žil a během prvního roku, kdy se sem vrátila, měli dost peněz, tak si na úklid vždycky někoho najímali. Od té doby už to dělala sama.

Kromě toho že dala do pořádku sruby a přišel Harlan, aby pořídil fotografie kvůli inzerátu, opravila základní nedostatky v domě. Žila sama a občas nechávala menší problémy na později, jenže ty se hromadily a než se nadála, byla z toho lavina, která ji hrozila zavalit.

Klienti měli přiletět odpoledne do Butte, kde jim v půjčovně zamluvila automobil. Letecká přeprava zbraní je nesmírně komplikovaná, proto je poslali napřed zásilkovou službou. Balíky dorazily před čtyřmi dny. Angie obstarala veškerá povolení, lovci vlastnili licenci na používání zbraní, všechno bylo připraveno. Dnes jim musí zajistit večeři, a tak se pustila do přípravy vydatného guláše.

Krátce po poledni byla víceméně se vším hotová. Seděla u kuchyňského stolu, na půl ucha poslouchala televizi a dokončovala balení zásob. Měla seznam, který si před každou výpravou vytiskla, a sbalenou položku si odškrtnla. Patřila k nim i lékárníčka, potraviny v plechovkách nebo sušené, sprej proti medvědům – velké plechovky s nejvyšší povolenou koncentrací pepře, čtyři pro každého –, silné LED svítilny s novými bateriemi a další potřebné věci. Angie nebrala bezpečnost na lehkou váhu. Nelovila, jen vedla výpravu, přesto měla pušku vyčištěnou, puškohled seřízený a dostatek nábojů... Jen pro všechny případy.

Zaslechla zvuk motoru. Když se podívala z kuchyňského okna, uviděla Harlana, který právě vystupoval z vozu. Kávovar měla připravený, takže cestou ke dveřím jen stiskla tlačítko.

„Pojď dál,“ zavolala na něj ze dveří. „Zrovna vařím kafe.“

„Tak to si dám líbit.“

Dokud byl naživu otec, chodíval k nim Harlan často, ale tohle byla jeho první návštěva od chvíle, kdy se vrátila domů. Se zájmem se rozhlédl po kuchyni, zaregistroval změny, například nově nalakované skříňky a vybavení. Přístroje nebyly výdobytek moderní techniky, přesto našťěstí všechny poměrně zánovní. Sotva by si je teď mohla dovolit vyměnit.

„Vypadá to tu dobře,“ řekl uznale. „Líbí se mi ta barva.“ Jako muž by barvě nepřikládal žádnou důležitost, ale jako realitní agent věděl, co se prodává a co ne.

Zasmála se. „Každá je lepší než to, co tu bylo dřív.“ Rozhodně se nepovažovala za kdovíjakou aranžérku, ale stará vybledlá a odlupující se tapeta vypadala příšerně už předtím, než se odstěhovala. Když se vrátila, působilo to přímo tragicky. A tak když tapetu oškrábala a vymalovala barvou v odstínu bílé kávy, jednoduše to *muselo* být zlepšení.

„To je fakt.“ Harlan si sundal kabát a klobouk a odložil je na věšák u dveří. „Už jsem tu dost dlouho nebyl, vylepšilas ještě něco?“

„Osvětlení, vymalovala jsem, celkově jsem to tu dala do pořádku. Takže není třeba řešit nic zásadního. Provedu tě.“

Dům nebyl přepychový, ale postavený byl poctivě. Všechno nakonec jednou potřebuje novou střechu a údržbu, ale otec se o domek staral – až na kosmetické detaily jako tapety – takže ji žádné závratné náklady nečekaly. Zatím nejdražší byly nové úchytky kuchyňských skříněk.

Všude vymalovala, zbavila se zbytečností, z ložnice udělala pokoj pro hosty. Nějak se jí nechtělo stěhovat do otčova pokoje. Vrátila se do svého, protože tak jí to připadalo přirozené. Občas měla mezi klienty manželské páry, a pokud se jí zamlouvali a nevadilo jí být s nimi pod jednou střechou, ubytovala je v pokoji pro hosty místo v malých srubech, určených pouze pro jednu osobu.

Harlan jí blahopřál, jak si poradila s domem, ale snímky nepořídil, přestože původně přijel právě kvůli tomu. Dokonce si ani nevzal fotoaparát, pokud ovšem neskrýval v kapse nějaký malý kompakt.

„Nechal sis foťák v autě?“

„Zapomněl jsem ho,“ odpověděl s provinilým výrazem.

Zaskočilo ji to. Zítra ráno odchází na výpravu, která bude možná trvat celý týden. To by mohlo znamenat při-

nejmenším týdenní zdržení zveřejnění inzerátu. Trochu při té představě panikařila, přesto nasadila úsměv: „Aspoň máš výmluvu proč se zase stavít.“

„To je pravda.“ Vrátil se za ní do kuchyně a sedl si ke stolu, zatímco Angie nalévala kávu. Do jeho šálku nasypala dvě lžičky cukru, do svého jednu. Pak se posadila.

Harlan kývl na zásoby rozložené na kuchyňském stole, kde zbývalo sotva místo na dva hrnky. „Vypadá to na dlouhou výpravu.“

„Tak týden, i když člověk nikdy neví. Jestli se jim povede ulovit kořist první den, budeme hotoví hned.“

„Sběratel trofejí?“

„Ano. Ohledně masa už jsem všechno zařídila.“ Podle zákona se maso z uloveného zvířete nesmělo vyhodit, tím pádem obvykle končilo v útulku pro bezdomovce nebo u některé ze sociálně slabších rodin.

„Jaké máš klienty?“

„Jeden tu před časem byl, jmenuje se Chad Krugman. Je celkem nenáročný, ale žádný velký lovec. Davis, ten druhý, je zřejmě jeho obchodní partner. Počítám, že to má být nějaká drsnější varianta předvádění se při golfu.“

Harlan se zatvářil vážně. „Buď opatrná.“

„To jsem vždycky.“ Věděla přesně, jak to myslí. V dokonalém světě by se žena průvodkyně nemusela ani s pánskou výpravou ničeho bát, ale svět měl k dokonalosti daleko a Angie nebyla hloupá. Nejenže na výpravy chodila vždycky ozbrojená, některému sousedovi pokaždé oznámila, kde bude, s kým a kdy se má vrátit. Klientům jasně řekla, že jejich jména nahlásila svým známým, což považovala za nejlepší pojistku.

Přesto pro jistotu brala hormonální antikoncepci, s nikým neflirtovala, spala lehce a s puškou po ruce. Samozřejmě by si nedokázala poradit se vším, a kdyby se na ni vrhli dva

muži najednou, těžko říct, jestli by se jim ubránila. Zato si byla jistá, že s jedním by si poradila. Zkrátka si zajistila takové bezpečí, jaké bylo za daných okolností možné, a s tím se musela spokojit.

Skutečně postrádala jen jednu věc. Otec si pořídil satelitní telefon a pro všechny případy ho bral s sebou na výpravy. Ze začátku jej používala, ale pak musela snížit náklady a telefon byl jednou z prvních věcí, které obětovala. S ním si přece jen připadala bezpečněji. Naštěstí se za celé ty roky do žádné akutní nouze nedostala. Vlastně ani její otec, přesto telefon nosil.

Firmu modernizoval i jinak. Nakoupil terénní vozy, nejraději ale jezdil s klienty na koních, aby jim zprostředkoval intenzivnější zážitky. Měla koně prodat hned ten první rok a nechat si auta, jenže sentiment převážil zdravý rozum. Nechala si ty penězožrouty, protože je měl otec rád. Jednoho z nich si obzvlášť oblíbila. Poslední rok o Jupitera přišla kvůli kolice, další kůň si zlomil nohu a museli ho utratit, takže jí nezbylo než koupit dvě nová zvířata, která neměla zdaleka tak ráda jako jejich předchůdce.

Takový je život.

V souladu se svým pravidlem říct někomu, kde bude, vytáhla kus papíru a napsala na něj veškeré informace. Pak jej posunula k Harlanovi. „Ozvu se, až se vrátím. Jestli do toho data, které jsem tu zmínila, nebudu zpátky, pošli za mnou záchrannou výpravu.“

Přikývl, složil papír a zastrčil do kapsy. Stejnou službu dělával jejímu otci. Upíjel kávu a těkal očima po místnosti. Angie neušlo, že už se zase tváří provinile. Něco ji napadlo. „Víš co, dojdu pro svůj foťák. Není asi tak dobrý jako tvůj, ale fotí slušně. Paměťovou kartu si klidně můžeš odnést s sebou, mám ještě jinou.“ Fotoaparát byla další věc, kte-

rou měla vždycky u sebe. Zvěčňovala úspěšné lovce pro případ, že si nevzali vlastní přístroj.

„To nebude třeba,“ řekl rychle a zčervenal. „Musím ti něco říct.“

Nechápavě na něj hleděla. Připadal jí rozpačitý a nervózní, což bylo divné. „Je nějaký důvod, proč se ti do toho prodeje nechce?“ Nic jiného ji nenapadlo.

„Samozřejmě že ne, o to vůbec nejde. Nepřijel jsem pořídit fotky, protože už kupce mám.“

„Tak brzy?“ Angie se překvapeně opřela do židle. Nebyla si jistá, jestli ji to těší, nebo děsí, ani v nejdivočejších snech si nepředstavovala, že se dům prodá tak rychle. Ušetří jí to sice spoustu peněz, ale ještě se na odchod nestačila duševně ani fyzicky připravit, takže ji to trochu vyděsilo. Harlan musel její inzerát okamžitě uveřejnit, nebo možná upozornil někoho, kdo...

Pak ji napadlo něco hrozného. Řekla o tom jen jednomu člověku a ten se nepochybně nemůže dočkat, až odsud zmizí.

„A koho?“ Snažila se udržet neutrální tón, nic nedat znát, ale z Harlanova výrazu poznala, že se jí to nepodařilo... Možná mhouřila oči a zatínala zuby. Ani nezúčastněný tón nemůže zamaskovat smrtonosný výraz.

„Darea Callahana.“

Vzkypěla v ní zlost. Snažila se ji potlačit, být rozumná. Koneckonců ten dům prodat potřebuje, a čím dřív tím líp. Callahan jí vlastně udělal službu, nejspíš si to ani neuvědomil. Sice by si přála jiného kupce, kohokoli kromě něj, ale bude se s tím muset vyrovnat.

Harlan zakašlal. „Včera jsem se náhodou podíval z okna a viděl tě s ním na parkovišti. Počítám, že nemáte nejlepší vztahy.“

„Mírně řečeno,“ utrousila. „Nebýt jeho, nemusela bych se stěhovat.“ Vzdychnula, promnula si tvář a chvíli se dívala z kuchyňského okna, než se vzpamatuje. No dobře. Rozčílilo ji to tak, že by nejradši začala chrlit oheň. Je třeba to překonat. Podepsala s Harlanem smlouvu. Jestli je Callahan ochotný zaplatit její cenu, je ze zákona povinná dodržet smlouvu. Tak proto je Harlan tak neklidný. Ví, že ji Callahan chytí do pastí, a ví, že tou pastí je on sám.

„Přišel ke mně do kanceláře, hned jak jsi odjela. Dnes ráno se objevil po schůzce s bankéřem a udělal nám nabídku.“

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, co řekl. Okamžitě se otočila zpátky. „Nabídku?“ To je přece něco jiného než uzavřít kupní smlouvu, jak by to Harlan formuloval, kdyby Callahan souhlasil s její cenou.

„Ano.“ Nervózně otáčel hrnkem. „Slevila bys třicet tisíc?“

Angie vyskočila ze židle. Měla takový vztek, že už nedokázala sedět. Opřela se o dřez a dívala se ven z okna. Ten parchant! Ten zatracený mizera a ubožák! Dobře ví, jak je na tom a že jí nic jiného nezbyvá, uvědomuje si, jak špatně se v současné době prodávají nemovitosti. Je zahnaná do kouta a on se toho nezdráhá využít, aby získal dům za směšnou cenu. Samozřejmě s Harlanem nasadili takovou, aby měla trochu prostoru manévrovat a případně slevit, ale ne třicet tisíc dolarů!

Pravda, nabídku nemusí přijmout, protože není ochotný zaplatit plnou cenu. Jenže jestli odmítne, nemá žádnou záruku, že se objeví někdo jiný. Možná bude později tak zoufalá, že dům prodá ještě laciněji. A co hůř, potřebuje Harlan provizi, byť ze zlevněné ceny? Samozřejmě. Jak je to dlouho, co naposledy něco prodal?

Tratit bude nevyhnutelně v obou případech. Tak jako tak přijde o peníze. Čím déle bude prodej odkládat, tím vyšší

budou provozní náklady. Kdyby nabídku přijala hned, částečně tím vykompenzuje nižší cenu.

Zatvrdila se, zhluboka se nadechla a zachovala se jako dospělá. „Udělej mu protinabídku. Sleva deset tisíc.“ Získá aspoň trochu času, než se vrátí z výpravy, ale zas ne tolik, aby to poznala na výši provozních nákladů. A kdoví? Třeba na její návrh přistoupí. Možná chce skutečně vyjednávat. Třeba nemůže sehnat celou částku, proto jí udělal nižší nabídku, aby získal čas dát peníze dohromady. Možné je všechno. Nepravděpodobné, natolik o něm nepochybovala, ale možné ano.

Harlan si oddechl. „To je rozumná řeč. Báť jsem se, že rovnou odmítneš.“

„Kdybych si to mohla dovolit, udělala bych to. Jenže v tom případě bych nic neprodávala.“

„Já vím.“ Když už se trochu uvolnil, konečně se pořádně napil kávy. „Vyřídím mu to a uvidíme, co na to řekne. Mezitím se dohodnu s inspektorem přes nemovitosti a odhadcem. Souhlasíš?“

„Ano. Dám ti klíč pro případ, že bys je sehnal dřív, než se vrátím.“

Náhradní klíč měla u sebe v pokoji. Vytáhla jej ze zásuvky psacího stolu a chvíli jen stála a tiskla ho v ruce. Dokáže to. I kdyby byl Dare Callahan jediný zájemce, i kdyby ho nemohla odmítnout, zvládne to.

Jistě si uvědomuje, že když neustoupí, může mu dělat protinabídky třeba do skonání světa, jenže nakonec bude stejně muset přijmout. Je to prostě parchant.

Byla tak rozčilená, že jakmile Harlan odešel, posadila se k počítači a napsala e-mail kamarádkám z Billingsu. „*Že neuhodnete, co za pitomce chce koupit můj dům se slevou třicet tisíc???*“

Ne že by mohly udělat něco víc než se solidárně rozčilovat a navrhopvat absurdní, leč uspokojivé plány na pomstu.

To bylo na kamarádkách nejlepší – okamžitá bezvýhradná podpora bez ohledu na zdravý rozum nebo praktickou stránku. Všechny byly samozřejmě v práci, takže odpověď nečekala obratem...

Sotva na to stačila pomyslet, ozvalo se cinknutí signalizující nový e-mail. Přišel od Lisy, která s ní dřív pracovala v kanceláři v nemocnici. Psala jí ale domů, takže nejspíš jen shoda náhod. Otevřela zprávu.

„Koupila jsem si nový BlackBerry! Můžu mailovat, kdychci. Ten dobytek. Člověk má hned sto chutí uříznout kus taliána.“

Angie odepsala: *„Ten jeho by byl jedovatý.“*

„Jestli se nedá ani jíst, tak k čemu je?“

Když se Lisa po několika podobných replikách omluvila, že se musí vrátit k práci, cítila se Angie už líp. Zachovala se jako inteligentní člověk a udělala protinábidku. Teď je míč na Callahanově straně hřiště a dokud se s ní Harlan znovu nespojí, nemá cenu se tím užírat. Čeká ji spousta práce, měla by se raději soustředit. S Darem Callahanem nic nenadělá, zato se může postarat, aby dobře odvedla svou práci. To snad něco znamená.

Jen litovala... Nemělo smysl na to myslet, protože minulost nic nezmění. Přesto cítila hluboký smutek, kdykoli na Darea pomyslela, smutek, který pohřbila pod silnou vrstvu vzteku, protože nic jiného nemělo smysl cítit. Život se zkrátka s člověkem nemazlí.

Když se tehdy viděli poprvé, sevřel se jí žaludek a rozbušilo srdce. Navzdory zdravému rozumu se nechala strhnout představami, co by mohlo být, kdyby... Vzpomínala si přesně na tu chvíli, kdy je představili v obchodě s krmivem, zrovna stáli vedle dvacetikilových pytlů se zrním. Zadívala se do jeho výrazné tváře, stíněné krepkou černého klobouku, do zářivě modrých očí a málem se jí

podlomila kolena. Pamatovala si, jak pevný byl stisk jeho teplé ruky, mozoly na jeho dlani. „Slečno Powellová,“ řekl jen a hlas zněl tak ochraptěle, že ji napadlo, jestli není nastydlý. Pak si všimla jizvy na hrdle a pochopila, že chraplavý hlas má napořád.

„Říkejte mi Angie,“ navrhla a on přikývl.

Pak na něj někdo zavolal a on se otočil. V obchodě se zdržela déle, než bylo nutné. Připadala si stejně nenápadná a neohrabaná jako čtrnáctileté děvče, které se pokouší zaujmout chlapce, ale měla pocit, že se na ni víckrát nepodíval. Připravovala zrovna výpravu, kterou měla nazítří vést, a místo aby dělala, co má, zevlovala v obchodě a doufala, že jí Dare ještě něco řekne.

Nakonec se vzpamatovala a vynadala si. Krmení naložila do pick-upu. Když usedala za volant, právě vycházel z obchodu. Bez váhání nastartovala a chtěla odjet, jenže on jí naznačil, aby otevřela okno.

Udělala to a záměrně zachovala neutrální výraz, protože se styděla za své předchozí chování v obchodě. Po fiasku se svatbou si držela muže od těla, ale (velmi) široká ramena a (velmi) modré oči rozmetaly její sebeovládání na cimprcamp, ať už cimprcamp znamená cokoli.

Modré oči jí propalovaly jako ležr. „Pojď se mnou zítra na večeři,“ řekl bez obalu, bez zbytečného klábosení a naznačování.

Srdce jí sevřela lítost. Proč zrovna zítra? Časně zrána odchází do hor a bude týden pryč. To ji nemohl pozvat až za týden? „Nemůžu,“ odpověděla stejně zpřímá jako on.

Odmítnutí už vysvětlit nestihla. Přikývl, otočil se na patě a odešel ke svému vozu dřív, než mohla něco říct.

A tím to skončilo. Sotva se vrátila unavená z výpravy, navíc se spoustou práce, která ji čekala před další výpravou, pospíchala rovnou k záznamníku. Pár lidí jí volalo, on však

ne. Dny přešly v týdny a týdny v měsíce. Neozval se. Zklamalo ji to a po čase přestala čekat.

Během té doby zaregistrovala, že se jí po obchodní stránce přestává dařit, a protože žili v malé komunitě, nakonec zjistila, že se Dare Callahan pustil do stejné branže jako ona. Navíc mezi jeho zákazníky objevila i několik z těch, kteří do té doby jezdili k ní. Kradl jí práci! Tak dobrá, možná přímo nekradl, protože se jí nevloupal do záznamů a ty lidi nekontaktoval, naopak oni vyhledali jeho. Jenomže na výsledku to nic neměnilo.

Několik měsíců po prvním pokusu ji pozval na rande ještě jednou, ale to už byla tak rozčilená, že ho odbyla odměřeným „ne, díky“ a bez vysvětlení odešla. Vyzrazit si s ním? To by se radši posadila do mraveniště.

Ať se snažila sebevíc, stejně nedokázala úplně zapomenout na první setkání, na pocit, který připomínal volný pád, při němž jako by se nabíla každá buňka v jejím těle. Zkoušela na to nemyslet a soustředit se na budoucnost a na práci, přesto se čas od času zasnívala, jaké by to s ním asi bylo.

Nijaké. Zkrátka z toho nikdy nic nebude. To si musí opakovat. Lítost není k ničemu.

Harlan se po několikakilometrové úzké cestě od Angie zádumčivě vracel na asfaltovou silnici. Starosti mu dělalo hned několik věcí najednou. Callahan se mu zamlouval. Angie měl rád asi jako dítě, které znáte většinu života, a tím pádem mu vadilo, že uvízl v nepříjemné situaci.

Jeho profesionální loajalita patřila Angie. To ona s ním podepsala smlouvu a ona mu bude platit provizi. Přednese Dareovi její protinabídku. Potud v tom neviděl žádný problém. Vlastně se mu ulevilo, že to tak dopadlo a že to An-

gie rovnou neodmítla, čehož se původně obával. Nestrkal nos do cizích věcí, ale podle toho co viděl včera na parkovišti, mezi těmi dvěma rozhodně láska nepanuje. Sledovat je bylo podobné jako se dívat na dva boxery v ringu, kteří se navzájem urážejí a provokují před začátkem souboje.

Netušil, o co jde, v těchhle končinách se každý staral o své. Neslyšel, že by mezi nimi došlo k nějakému sporu, ale někdy si lidé od první chvíle nesesnou, a to stačí. Angie se po nevydařené svatbě držela stranou a Dare nebyl společenský pohodový chlapík. Oba chodili věčně naježené, proto není divu, že to mezi nimi drhne. Spíš bylo divné, že si toho ještě nikdo nevšiml.

Starosti mu také dělalo, že se Angie vydává na výpravu se dvěma cizími chlapy, ačkoli si připadal hloupě, protože to nebylo poprvé. Jeden z těch dvou už s ní sice v horách byl, ale podle všeho šlo o slabocha, a ti jsou nebezpeční, protože se vždycky přidají na stranu silnějšího, nedokážou jednat podle vlastního přesvědčení.

Angie dělala průvodkyni tři roky a většinou právě mužům, které neznala. Jenže ten nepříjemný pocit, který v něm hloidal, neměl nic společného s rozumným uvažováním. Možná za to mohou jen ochranné sklony vůči ní. Stejný pocit ho dokázal přimět okamžitě a bezdůvodně zpomalit na dálnici pět minut předtím, než dojel na místo nehody, nebo než se před ním na silnici objevila srnka. Momentálně měl hodně nepříjemnou předtuchu, ale tentokrát zpomalení nikoho nezachrání.

Pravidelně na mobilu kontroloval, jestli má signál. Někdy se dostal do míst bez signálu, aniž to tušil, nebo naopak chytl signál tam, kde ještě před pár minutami žádný nebyl. Pokrytí v horách bylo sporadické, ale lidé tu žili z různých důvodů, mimo jiné také proto, že tu život neběží tak splašeným tempem jako ve městě. Necítil potřebu být v neustálém spojení se

světem, stejně jako ostatní obyvatelé hor. Kdyby se nastěhoval blíž k Noahovi – kruci, *až se nastěhuje* blíž k Noahovi a jeho rodině, měl by o tom přestat uvažovat a udělat to – bude si muset zvykat na neustálý nápor informací. Samozřejmě může zůstat starým podivínem, který si zapíná mobil, jen když potřebuje někomu zavolat. To by nejspíš šlo.

Signál se objevil těsně předtím, než dorazil ke své kanceláři, což bylo obvyklé. Nemělo smysl ztrácet čas, a tak šel dovnitř a rovnou vymačkal číslo. Na druhém konci se ozval záznamník. Spíš by ho překvapilo, kdyby to Dare zvedl, protože nepředpokládal, že sedí doma u telefonu. Navíc je na tom se signálem jako všichni ostatní v okolí, takže volat mu na mobil nemá vůbec cenu. „Dare, tady Harlan. Vyřídil jsem Angie tvou nabídku, udělala protinávrh. Zavolej mi.“

...